

Sygn. akt. I ACa 491/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie Wydział I Cywilny w składzie:

<u>Przewodniczący</u>	SSA Marek Klimczak
Sędziowie:	SA Anna Gawelko (spr.) SA Dariusz Mazurek
Protokolant:	sekr.sądowy Justyna Stępień

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2013 r. na rozprawie sprawy
z powództwa (...) **Sp. z o.o. z/s w W.**

przeciwko **Hucie (...) S.A. w S.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Gospodarczego w Rzeszowie

z dnia 26 lipca 2013 r., sygn. akt VI GC 142/13

I. **oddala** apelację,

II. **zasądza** od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.400zł (pięć tysięcy czterysta) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z o.o. z/s w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej Huty (...) z/s w S. kwoty 205.160,01 zł tytułem wynagrodzenia za usługi doradcze w zakresie przygotowania wniosku o wsparcie finansowe w ramach funduszy Unii Europejskiej w latach 2007 - 2013 dla projektów inwestycyjnych pozwanej Spółki.

W sprzeciwie od upominawczego nakazu zapłaty pozwana Huta (...) S.A. wniosła o oddalenie powództwa. Zarzuciła, że nie jest zobowiązana do zapłaty żądanej przez powoda kwoty, ponieważ prawa i obowiązki ze spornej umowy zostały przeniesione za zgodą powoda na rzecz spółki (...) ((...)) w S..

Wyrokiem z dnia 26 lipca 2012r. (sygn. VI Gc 142/13) Sąd Okręgowy w Rzeszowie oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu.

Powyższy wyrok Sąd oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

W dniu 26.10.2009r. strony sporu zawarły umowę nr (...) na podstawie, której powód jako wykonawca zobowiązał się świadczyć na rzecz pozwanego usługi doradcze w zakresie przygotowania wniosku o wsparcie finansowe UE w latach 2007-2013, dla projektów inwestycyjnych pozwanego – jako zamawiającego – wymienionych szczegółowo w § 2 ust. 2, dla których wykonawca stwierdził możliwość uzyskania dofinansowania. Jest niesporne, że powód wykonał zamówione usługi o wartości określonej w wystawionych dokumentach rozliczeniowych. Pozwana nie zakwestionowała również twierdzeń powoda, że otrzymała z Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości kwoty dofinansowania, tj. w dniu 18.05.2011r. – 6.203,81 zł i w dniu 2.06.2011r. – 35.154,92 zł oraz w dniu 19.05.2011r. – 6.351,93 zł w dniu 2.06.2011r. – 35.994,30 zł.

W § 6 w umowie strony ustaliły ogólne zasady wynagrodzenia, przyjmując – między innymi – że faktury wystawione przez powoda mają być płatne w terminie 14 dni od daty ich otrzymania przez zamawiającego. Zamawiający (pozwany) winien był jednak przekazać przyjmującemu zamówienie (powodowi) informację o uzyskaniu decyzji o przyznaniu dofinansowania niezwłocznie, najpóźniej w ciągu 14 dni od jej uzyskania. Pozwana nie podnosiła w sprawie aby informacje w tym przedmiocie do powoda faktycznie skierowano.

W dniu 25.05.2011r. pozwana spółka zwróciła się do powoda o wyrażenie zgody na „przeniesienie umowy z dnia 26.10.2009r. i umowy z dnia 18.10.2010r. na (...) Sp. z o.o. z/s w S.”. W piśmie tym wyjaśniła, że w związku z planowaną sprzedażą przedsiębiorstwa zwraca się o wyrażenie powyższej zgody (k.38). Powód pismem z dnia 8.07.2011r. wyraził zgodę na przeniesienie praw i obowiązków wynikających z umowy nr (...) z dnia 26.10.2009r. oraz umowy z dnia 18.10.2010r. nr (...) na L. M. ((...)) Sp. z o.o. w S. (k.40).

W dniu 26.10.2012r., a więc po złożeniu powyższego oświadczenia powód wystawił dwie faktury vat nr (...)r. na kwotę 90.451,27 zł i nr (...) r. na kwotę 114.708,74 zł wskazując w nich jako nabywcę – pozwaną spółkę. Faktury te obejmowały wynagrodzenie za wykonanie przedmiotu umowy z dnia 26.10.2009r., co wyraźnie zaznaczono w ich treści (k. 41-42).

Pozwana należności tych nie zapłaciła, wskazując że zobowiązaniem do zapłaty jest spółka (...). Spółka ta bowiem przejęła z dniem 1 lutego 2012r. prawa i obowiązki wynikające m.in. z umowy stron sporu z dnia 26.10.2009r. W dniu 31.01.2012r. doszło bowiem do zawarcia umowy przeniesienia własności zorganizowanej części przedsiębiorstwa pomiędzy pozwaną spółką – jako sprzedającym – i L. M. ((...)) Sp. z o.o. jako – kupującym (k. 85 i in.)

Powód podtrzymując żądanie pozwu argumentował, że należność objęta fakturami stała się wymagalna w czerwcu 2011r., a nabycie przedsiębiorstwa miało miejsce w dniu 31.01.2012r. – to zobowiązaniem do zapłaty należności z faktur – jest pozwana spółka.

W świetle powyższych ustaleń faktycznych – Sąd Okręgowy podkreślił, że do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie pozostawała kwestia, czy doszło do skutecznego przejęcia długu pozwanej spółki wobec powoda przez Spółkę (...) ((...)) z/s w S. (art. 519 § 2 kc), co skutkuje tym, że dotychczasowy dłużnik zostaje zwolniony od obowiązku świadczenia wobec wierzyciela a przejemca staje się dłużnikiem.

Od momentu dokonania przejęcia – zgodnie z art. 519 kc – odpowiedzialność za dług ciąży na majątku przejemcy. Przejęcie długu następuje w drodze umowy pomiędzy przejemcą a dłużnikiem lub wierzycielem. W obu przypadkach do zawarcia tej umowy potrzebna jest zgoda tej strony zobowiązana, która nie uczestniczy w umowie przejęcia długu (art. 519 § 2 kc). Zgoda na przejęcie długu może być wyrażona zarówno przed zawarciem umowy o przejęcie długu, jak też równocześnie z zawarciem tej umowy bądź też po jej zawarciu. Zgoda wyrażona przed zawarciem umowy musi wskazywać osobę przejemcy i nie upoważnia ona dłużnika lub wierzyciela do zawarcia umowy z kimkolwiek, lecz z konkretnie wskazaną osobę.

Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie: zgoda wierzyciela – powoda – na przeniesienie praw i obowiązków została udzielona przed zawarciem umowy przejęcia.

Zapisy w umowie z dnia 31.01.2012r. przeniesienia własności zorganizowanej części przedsiębiorstwa – wyraźnie wskazują, że z dniem jej zawarcia przejmujący (L. M.) przejął wszystkie zobowiązania z umów wymienionych w załączniku nr 4 pkt. 1 – bez względu na to, czy były one czy też nie w dacie jej zawarcia wymagalne.

Sąd podzielił, że translatywne przejęcie przez nabywcę przedsiębiorstwa długów związanych z jego prowadzeniem następuje według ogólnych zasad zmiany dłużnika przewidzianych w art. 519 i nast. kc. W takim zakresie, w jakim to nastąpi, wyłączone jest stosowanie regulacji art. 526 zd.1 kc – obecnie art. 55⁴ kc.

W ocenie Sądu Okręgowego, stanowisko powoda odnośnie wymagalności roszczenia w świetle umowy zawartej z pozwanym – nie jest trafne. Kwestia ta nie ma jednak wpływu na rozstrzygnięcie. Wymagalność roszczeń powoda podlega określeniu według zasady z art. 455 kc.

Sąd oddalił powództwo – stojąc na stanowisku, że w świetle art. 519 § 2 pkt. 2 kpc doszło do przejęcia długu przez (...) Sp. z o.o. w S..

Powyższy wyrok powód zaskarżył apelacją. Zarzucił:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest:

a) art. 55⁴ Kodeksu cywilnego poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, iż nie znajduje on w przedmiotowej sprawie zastosowania, gdyż doszło do translatywnego przejęcia przez nabywcę przedsiębiorstwa długów związanych z jego prowadzeniem w trybie art. 519 § 1 Kodeksu cywilnego, mimo, iż powodowa spółka nie zwolniła z długu strony pozwanej i nie doszło do przejęcia długu;

b) art.65 § 1 Kodeksu cywilnego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż zgoda wyrażona przez powodową spółkę w oświadczeniu z dnia 8 lipca 2011r. na przeniesienie praw i obowiązków wynikających z umowy nr (...) z dnia 26 października 2009r. stanowi zgodę wierzyciela na zwolnienie pozwanej spółki z długu o której mowa w art. 519 § 2 pkt.2) kodeksu cywilnego, mimo, iż złożone oświadczenie tego nie stanowi;

c) art. 455 Kodeksu cywilnego poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż termin spełnienia świadczenia jest równoważny terminowi wymagalności roszczenia, a także iż w umowie łączącej strony nie określono terminu spełnienia świadczenia, mimo, iż w postanowieniach § 5 ust. 5 oraz w art. § 6 ust. 3 umowy strony w sposób precyzyjny określiły odmiennie wymagalność i termin spełnienia świadczenia;

d) art. 519 § 1 w związku z art. 519 § 2 pkt 2) Kodeksu cywilnego poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, to jest przyjęcie, iż doszło do zwolnienia pozwanej spółki z długu (przejęcia długu), mimo iż powodowa spółka nie złożyła oświadczenia wymaganego postanowieniami art. 519 § 2 pkt. 2) kodeksu cywilnego.

2) naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, to jest art. 233 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez dowolną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania i wyciągnięcie ze zgromadzonego materiału dowodowego wniosków z niego niewynikających, iż;

a) powodowa spółka wyraziła zgodę na zwolnienie pozwanej spółki z długu w postaci należnego wynagrodzenia w wysokości: 205.160,01 złotych za świadczone usługi doradcze, a w konsekwencji przyjęcie, iż pozwana spółka (dotychczasowy dłużnik) nie jest zobowiązana do zapłaty długu względem powodowej spółki;

b) doszło do przejęcia długu pozwanej spółki w postaci należnego wynagrodzenia w wysokości 205.160,01 złotych za świadczone usługi doradcze przez spółkę pod firmą: „L. M. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” z siedzibą w S., a w konsekwencji przyjęcie, iż pozwana spółka (dotychczasowy dłużnik) nie jest zobowiązana do zapłaty długu względem powodowej spółki;

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania za wszystkie instancje.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji jako nieuzasadnionej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należało się odnieść do naruszenia przepisów postępowania, które – w ocenie skarżącego – miały istotny wpływ na wynik sprawy.

Zarzut ten powód sprowadza do naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 kpc przy ocenie dowodu w postaci pisemnego oświadczenia złożonego przez powoda w dniu 8.11.2011r.

Analizując uzasadnienie tego zarzutu przedstawione w uzasadnieniu apelacji – należy stwierdzić, że – wbrew treści tego zarzutu przedstawionego w apelacji jako zarzutu prawa procesowego – autor apelacji w istocie kwestionuje przyjętą przez Sąd wykładnię pisemnego oświadczenia powoda z dnia 8.07.2011r. w przedmiocie wyrażenia przez niego zgody na przeniesienie praw i obowiązków wynikających z umowy z 26.10.2009r. zawartej z pozwanym, a więc w istocie zarzut ten dotyczy naruszenia prawa materialnego opisanego przez skarżącego w pkt. 1b) apelacji.

Podniesione przez powoda zarzuty naruszenia prawa materialnego także są nieuzasadnione.

Jest faktem niespornym, że w dniu 31 stycznia 2012r. pozwana spółka zawarła z firmą (...) (...) Spółka z o.o. z siedzibą w S. umowę przeniesienia prawa własności zorganizowanej części przedsiębiorstwa (art. 55¹ kc). Przedmiot umowy został szczegółowo opisany w treści aktu notarialnego. Do umowy sporządzono 22 załączniki stanowiące jej integralną część. Dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu istotna jest treść załącznika 4, który zawiera listę umów, których prawa i obowiązki przeszły na nabywcę przedsiębiorstwa. Pod pozycją nr (...) (k.125) wymieniona jest umowa nr (...) z dnia 26.10.2009r., w oparciu o którą powód wystawił faktury będące przedmiotem sporu.

Zgodnie z art. 55⁴ kc nabywca przedsiębiorstwa [...] jest odpowiedzialny ze zbywcą przedsiębiorstwa, za jego zobowiązania związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa [...] Odpowiedzialności tej nie można bez zgody wierzyciela wyłączyć ani ograniczyć.

Nie ma wątpliwości, że odpowiedzialność, o której mowa w art. 55⁴ kc ponosi także nabywca zorganizowanej części przedsiębiorstwa.

Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku zajął stanowisko, że w sprawie należało orzec według zasady wynikającej z art. 519 kc, dlatego wyłączone jest zastosowanie art. 55⁴ kc.

Powód natomiast zarzuca, że Sąd Okręgowy naruszył prawo materialne nie stosując przepisu art. 55⁴ kc. Zdaniem skarżącego powodowa spółka nie zwolniła pozwanej z długu i nie doszło do przejęcia długu. Poprzez zastosowanie przepisu art. 519 kc – Sąd Okręgowy naruszył prawo materialne, naruszając równocześnie przepis art. 65 kc przez jego niewłaściwe zastosowania.

Istota sporu sprowadza się więc do rozstrzygnięcia, czy żądanie pozwu skierowane przeciwko pozwanej spółce, jako stronie umowy z dnia 26.10.2009r. nr (...), będącej podstawą wystawienia faktur załączonych do pozwu – powinno być ocenione przez pryzmat art. 519 i n.kc – jak to uczynił Sąd Okręgowy - czy też według zasady wynikającej z art. 55⁽⁴⁾ kc – jak tego domaga się powód.

Trafnie wskazuje powód na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 4.04.2007r. (sygn. akt V CSK 3/07, Lex nr 247585) iż nabywca przedsiębiorstw przejmuje długi związane z jego prowadzeniem tylko za

zgoda wszystkich wierzycieli. W razie braku takiej zgody – na podstawie art. 55⁴ kc nabywca odpowiada ze zbywcą przedsiębiorstwa solidarnie [...].

Zatem w pierwszej kolejności rozważyć należy, czy powód jako wierzyciel wyraził zgodę na przejęcie długu pozwanej spółki, ze skutkiem zwolnienia pozwanej spółki z długu.

W tym zakresie przypomnieć należy dwa dokumenty:

- pismo pozwanej spółki z dnia 25.05.2011r. (k.38), skierowane do powodowej spółki zawierające prośbę o wyrażenie zgody na przeniesienie umowy nr (...) z dnia 26.10.2009r. zawartej z Hutą (...) [...] w związku z planowaną sprzedażą przedsiębiorstwa Huty (...) na rzecz L. M. ((...)) sp. z o.o. w S..
- oświadczenie powoda z dnia 8.07.2011r. o wyrażeniu zgody na przeniesienie prawa i obowiązków wynikających z umowy z dnia 26.10.2009r. nr (...) (k.40).

Okoliczność skutecznego złożenia przez powoda oświadczenia woli o treści określonej w piśmie z dnia 8.07.2011r. jest bezsporna. Zdaniem powoda – złożenie tego oświadczenia nie oznaczało jednak zgody na zwolnienie pozwanej z długu – a zatem – w jego ocenie – nie doszło do przejęcia długu przez nabywcę przedsiębiorstwa - (...) ((...)) Spółkę z o.o. (...) zaś uzasadnia solidarną odpowiedzialność pozwanej spółki – jako zbywcy przedsiębiorstwa – na podstawie art. 55⁴ kc, bowiem pozwana spółka nie została zwolniona z długu wobec powoda.

Stanowiska powoda nie sposób jednak podzielić.

Sąd Okręgowy trafnie dokonał oceny prawnej i skutków złożenia przez powoda oświadczenia wyrażonego w piśmie z dnia 8.07.2011r.

Wykładni tego oświadczenia woli powoda nie można dokonywać w oderwaniu od celu, dla którego zostało ono złożone. Cel ten został wyraźnie określony w piśmie pozwanego z dnia 25.05.2011r.- gdzie pozwany wyraźnie zaznaczył, że oczekuje od powoda złożenia określonej treści oświadczenia – w związku z planowaną sprzedażą swojego przedsiębiorstwa na rzecz wskazanego nabywcy.

Nie budzi wątpliwości, że oświadczenie powoda o wyrażeniu zgody na przeniesienie praw i obowiązków wynikających z umowy z dnia 26.10.2009r. było podstawą do sporządzenia załącznika nr 4 do umowy zbycia zorganizowanej części przedsiębiorstwa zawartej przez pozwanego w dniu 31.01.2012r. z L. M. ((...)) sp. z o.o.

Należy zauważyć, że przejęcie długu jest czynnością prawną dwuczłonową, składającą się z jednej z umów wskazanych w art. 519 § 2 pkt. 2 kc) i oświadczenia zawierającego zgodę na zmianę dłużnika (w niniejszej sprawie chodzi o oświadczenie powoda w przedmiocie zgody – jako wierzyciela). Trafnie wskazał Sąd Okręgowy, że zgoda na przejęcie długu, o której mowa w art. 519 § 2 pkt. 2 kc – może być wyrażona zarówno przed zawarciem umowy o przejęcie długu, jak też równocześnie z zawarciem tej umowy, bądź też po jej zawarciu. Jeżeli zgoda jest wyrażona przed zawarciem umowy pomiędzy dłużnikiem a przejemcą długu, to musi wskazywać osobę przejemcy. Tak stało się w niniejszej sprawie.

W tym stanie prawnym – wobec zaistnienia przesłanek określonych w art. 519 kc i n. – należy stwierdzić, że doszło do skutecznego przejęcia długu pozwanej spółki przez przejemcę L. M. ((...)) sp. o.o. w S.. Oznacza to tym samym – zwolnienie pozwanej spółki z długów, których źródłem jest umowa stron sporu zawarta w dniu 26.10.2009r. Podstawową bowiem konsekwencją przejęcia długu jest następstwo (sukcesja) w dług, polegająca na tym, że przejemca wstępuje w sytuację prawną dotychczasowego dłużnika, który zostaje zwolniony z długu. Przejęcie długu nie wpływa w sensie prawnym na stosunek obligacyjny łączący wierzyciela z dawnym dłużnikiem, a następnie z przejemcą.

Od momentu dokonania przejęcia zgodnie z art. 519 kc (co w niniejszej sprawie miało miejsce z chwilą zawarcia umowy sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa z dnia 31.01.2012r.) – odpowiedzialność za dług ciąży na majątku przejemcy.

Zarzuty naruszenia prawa materialnego (art. 65 § 1 kc i 519 § 1 w zw. z art. 519 § 2 pkt. 2 kc są więc nietrafne.

Końcowo należy się odnieść do zarzutu naruszenia prawa materialnego – art. 455 kc.

Powód twierdzi, że nie doszło do przejęcia długu pozwanego wynikającego z umowy z dnia 26.10.2009r. bowiem w dacie złożenia przez niego oświadczenia – w dniu 8.07.2011r. – jego roszczenie dochodzone pozwem w niniejszej sprawie było wymagalne przed tym dniem, zaś jego zgoda wyrażona w powołanym oświadczeniu rodziła skutki na przyszłość, od momentu zawarcia umowy sprzedaży w dniu 31.01.2012r.

Stanowisko powoda w przedmiocie wymagalności jego roszczeń dochodzonych pozwem w niniejszej sprawie – jest nietrafne.

W doktrynie i judykaturze wymagalność roszczenia określane jest jako stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Jest to stan potencjalny, o charakterze obiektywnym, którego początek zbiega się z chwilą uaktywnienia się wierzytelności.

Wymagalność roszczenia następuje:

- a) z upływem wyznaczonego przez strony terminu spełnienia świadczenia
- b) niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania zobowiązania.

Z chwilą, gdy roszczenie staje się wymagalne – wierzyciel może dochodzić roszczenia na drodze sądowej – wcześniej wytoczone powództwo zostało by oddalone jako żądanie przedwczesne (roszczenie niewymagalne), w przypadku świadczenia pieniężnego rozpoczynają bieg odsetki i rozpoczyna się bieg terminu przedawnienia roszczenia.

W niniejszej sprawie powód domagał się zapłaty kwoty 205.160,01zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3.06.2011r., zaś podstawą tego żądania były dwie faktury nr (...) – obie z daty 26.12.2012r. (k. 41 i 42).

W obu fakturach powód określił termin zapłaty na dzień 9.01.2013r.

Już z samego faktu porównania daty, od której powód żąda zapłaty odsetek – 3.06.2011r. z terminem płatności należności objętych fakturami w/w – 9.01.2013 r. wyraźnie wynika sprzeczność stanowiska powoda w przedmiocie wymagalności roszczenia.

Żądanie odsetek jest oparte na treści art. 481 kc, jest konsekwencją opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego, na który to zresztą przepis powód wskazuje w uzasadnieniu pozwu. Nie pozostaje w opóźnieniu w zapłacie dłużnik, jeśli nie uchybił terminowi zapłaty. Powód sporządził faktury dopiero w dniu 26.12.2012r., z terminem zapłaty 9.01.2013r. Uchybienie tego terminu skutkuje obowiązkiem zapłaty odsetek za opóźnienie w zapłacie na podstawie art. 481 kc.

W niniejszej sprawie ustalenie, kiedy stały się wymagalne roszczenia powoda – wymaga odwołania się do treści umowy łączącej strony procesu z dnia 26.10.2009r. (§ 6 pkt. 3 umowy – k.34). Warunkiem uruchamiającym obowiązek zapłaty przez pozwanego wynagrodzenia za wykonane przez powoda doradcze było wystawienie faktur. Faktem jest, że pozwany jako zamawiający był zobowiązany do przekazywania powodowi informacji nt. decyzji o przyznaniu dofinansowania (§ 6 pkt. 3 umowy). Nie wywiązanie się z tego obowiązku nie było obwarowane żadnym rygorem i skutkiem.

Nie wynika z okoliczności wskazanych przez powoda, dlaczego dopiero w dniu 26.12.2012r., a więc po upływie blisko 10 miesięcy po zawarciu umowy sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa, powód sporządził faktury

przedłożone przy pozwie. Informacje o tym, kiedy pozwanemu wypłacono świadczenia z dofinansowania z funduszy unijnych powód uzyskał w dniu 19.03.2013r. (k. 37), a więc prawie po blisko dwóch miesiącach od sporządzenia faktur objętych pozwem.

Trafnie przyjął Sąd Okręgowy, że w okolicznościach niniejszej sprawy, przy uwzględnieniu treści umowy stron z dnia 26.10.2009r. i okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie - wymagalność roszczeń powoda wyznaczył termin ustalony według zasady wynikającej z art. 455 kc.

Odmienne stanowisko powoda nie znajduje uzasadnienia w treści zebranego materiału dowodowego.

Jeśli nawet podzielić stanowisko powoda w przedmiocie wymagalności – to i tak nie ma to wpływu na wynik sporu: powód bowiem wystąpił z pozwem w dniu 28 marca 2013r., a więc po upływie ponad roku od daty umowy sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa z dnia 31.01.2012r. Skoro przed tą datą powód nie wystąpił z żądaniem zapłaty, to w zaistniałym stanie prawnym dłużnikiem powoda jest przejemca długu.

Reasumując powyższe – apelacja powoda zarzucająca naruszenie art. 55⁴ kc i art. 455 kc – jest nie uzasadniona – z przyczyn wyżej opisanych.

Z tych względów Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc.